

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. M. Ż.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w G.
i Prezesowi Sądu Okręgowego w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. oddala wniosek adwokata M. S. o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Przesłanka ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., na którą skarżący powołał się w skardze kasacyjnej, stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Ma ona swoją normatywną treść, nie chodzi bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą jednak skarżącego jest wskazanie konkretnych, naruszonych przez sąd przepisów a także przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący wskazał te same przepisy procesowe, które powołał, jako naruszone, w procesowej podstawie kasacyjnej skargi.

Podkreślić należy, że uzasadnienie podstaw skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) stanowią odrębne i niezależne elementy skargi, pełniąc w niej odmienną rolę, a zatem powinny być w skardze przedstawione oddzielnie, choć nie można wykluczyć, że podniesione w nich argumenty będą się częściowo powtarzać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Skarżący jednak nie uczynił żadnego wysiłku dla dokonania niezbędnego rozdzielenia prezentowanych zarzutów. Mimo tej oczywistej wadliwości wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, Sąd Najwyższy, po analizie podniesionych w tym wniosku zarzutów nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona. Skarżący przeoczył, że powództwo o ochronę dóbr osobistych zostało oddalone z powodu niewykazania, że działanie poznanego było bezprawne; zwrot pozwu w poprzedniej sprawie nastąpił zgodnie z przepisami k.p.c., czego skarżący nie kwestionował i nie kwestionuje. W tej sytuacji nie jest jasne czego dotyczą twierdzenia o naruszeniu art. 378 § 1 k.p.c. Twierdzenia te są ponadto wyjątkowo ogólnikowe, schematyczne, podobnie jak i twierdzenia o naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. Żadna z tych nieokreślonych uwag skarżącego nie usprawiedliwia w najmniejszym stopniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1150) oraz na podstawie § 6 pkt 7 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Oddaleniu podlegał wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie mu od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym. Sporządzenie w okolicznościach sprawy niniejszej skargi kasacyjnej i to sposób absolutnie ogólnikowy, niekonkretny, nie może być poczytane za udzielenie pomocy prawnej wymagającej wynagrodzenia.

[aw]